

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 35

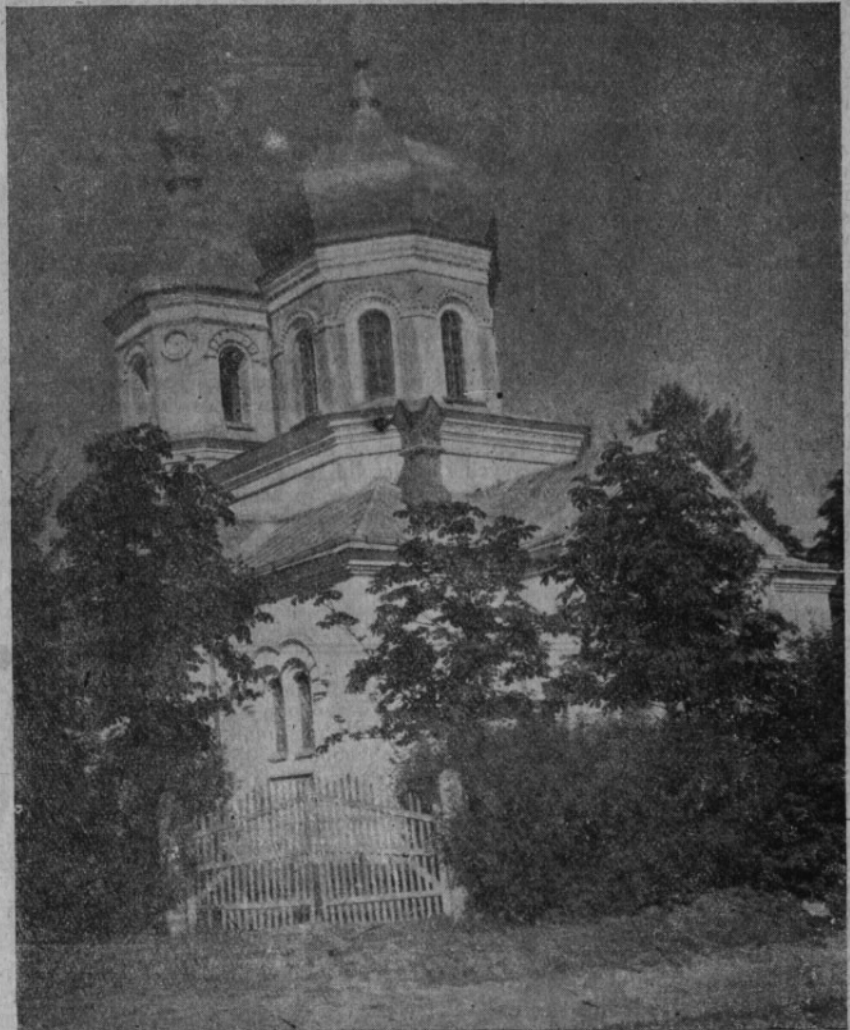
V Žatci dne 5. září 1947

Cena Kčs 2,—.

Evžen Valčák:

Slovanství včera a dnes

Slovanská idea vzájemnosti není starého data. Konkrétně se začala uplatňovat teprve v době velikého národního obrození slovanských národů po vítězství francouzské revoluce a ještě lépe řečeno po revoluci v r. 1848. Tuto dobu nazývají slovanští buditelé vesnou slovanských národů. Slovanská idea vzájemnosti nebyla před tím nikde a u žádného slovanského národa prováděna prakticky. Naopak. Slovanští národové vedli mezi sebou kruté boje a dokonce dlouholeté války. Je v živé paměti staletý boj Poláků a Rusů, Srbů a Bulharů, Rusů a Ukrajinců a j. Mnozí silní Slované utlačovali i svoje slabší slovanské sousedy. Začasté spojovali se slovanští národové jeden proti druhému i s národem jim úplně jazykově a rasově cizím. Slovanské vzájemnosti zde v minulosti podle skutečnosti nebylo. Byla zde jen touha osvícenců, kteří vycíťovali, že by praktická slovanská vzájemnost mohla prospěti všem slovanským národům po mnoha stránkách, jak po stránce kulturní, tak hospodářské i po stránce obranné a bezpečnostní. Je známo, že Slované dávali přednost učení se jazykům cizím než učení se jazykům slovanským. Bylo až do nebe volajícím, když se Slované dorozumívali mezi sebou, dokonce i na sjezdech, německy nebo francouzsky. Ani zásada, kdysi propagovaná, aby aspoň každý slovanský inteligent uměl vedle své mateřštiny jeden jazyk slovanský, myslelo se hlavně na ruštinu, jako řeč nejpočetnějších Slovanů, neprorazila. Ani dnes, kdy naše slovanské styky jsou dosti veliké, máme málo Slovanů, kteří by hovořili vedle své mateřštiny aspoň dobře ruský. V podvědomí Slovanů sice něco háralo, hlas krve volal, ale prakticky se to dlouho neuplatňovalo. Teprve s vývojem demokracie začala se více uplatňovat myšlenka slovanské vzájemnosti. Napřed se přiblížili k sobě spisovatelé a literáti, později učenci, lékaři, inženýři a umělci. Později zemědělci, obchodníci a průmyslníci. Tu se však často projevila veliká různost ideového a kulturního zaměření jednotlivých slovanských národů. Jedni byli západníky a druhí východníky. Projevila se zde jak povahová různost, tak i jiné myšlenkové

Pravoslavný chrám (Sobor) v Kvasilově na Volyni.

proudy. Nedá se nikterak zamlčovat, že na příklad my Češi, i když nuceně, podléhali jsme často německým vlivům.

Po bitvě bělohorské byla naše národní síla tak vyčerpána, že jsme na dlouhá léta podlehli německé přesile a tím i německým vlivům. Byli jsme příliš Němci ovlivňováni, kteří na nás ze všech stran útočili. V národě nebylo ani v nejnovější době

dosti síly zpřetrhat s nimi vytvořivší se úzkou spojitost společenskou, kulturní a do značné míry i příbuzenskou. Smlíšená českoněmecká manželství se v době okupace projevila jako podlomač národní odolnosti a přispěla značně k neblanému ideovému germanofilství, které se v povážlivé míře objevilo pojednou po Mnichově. Blízká a úzká spojitost společenská a

kulturní jiných slovanských národů se svými sousedy, ku příkladu s Italy, Maďary a j., ovlivnila jejich národní charakter a povahu a odcizovala je společně rodině národů slovanských. Velikou a vskutku nejzávažnější příčinou, rozdvoující slovanské národy, byla v nové době rozdílnost jejich společenské a hospodářské struktury. Jedni slovanští národové měli z velké části demokratické, společenské, politické a hospodářské zřízení, druzí pak ještě úpěli pod nadvládou feudalismu nebo panovnického despotismu. A na tomto faktu ztroskotávala v posledním století prakticky slovanská vzájemnost.

Nejlepším toho důkazem je, jak rozčarován se vrátil Karel Havlíček Borovský z carského Ruska, když tam prožil jistou dobu a viděl ty velké společenské, kulturní a politické rozdíly mezi námi a carským Ruskem. U nás osvícenství a svobodomyšlné snahy, boj o českou demokracii a tam carská zaostalost a politické nesvoboda a v masách ruské inteligence úplný nezájem o malé, utlačované slovanské národy a o nějakou slovanskou vzájemnost, jakou si náš lid ve svém postavení ve staré monarchii představoval.

Poslední válečné události rovněž byly toho důkazem, na kolik ku příkladu vadilo československé dorozumění, že polští feudálové vládnoucí Polskem nás instinktivně nenáviděli jen proto, že jsme byli demokraty a oni polskými šlechtici.

Nás k ideji slovanství vedl přirozený pud sebezáchovy před německou přesilou. Hledali jsme oporu u svých pokrevních bratrů, o nichž jsme předpokládali, že je k nám vede stejný pocit sounáležitosti slovanské, jako nás

k nim. Dívali jsme se na slovanský východ a hlavně na Rusko jako na svého zastávce a očekávali jsme od něho přímou i nepřímou pomoc pro svou existenci. Za tuto pomoc slovanského východu chtěli jsme dáti na oltář společné slovanské věci všechno to, co mohl stvořit český duch a česká genialita.

Pomoc ve staré formě nepřicházela. Nemohla ani v pravém slova smyslu přijít tak, jak jsme si jí ve svém idealistickém podvědomí vybábili. Nemohla přijít, neboť té pravé slovanské vzájemnosti nebylo. Velká překážka vyvěrající z rozdílnosti hospodářské struktury jednotlivých slovanských národů tomu stála v cestě. Tato překážka z veliké míry je dnes odstraněna. Slovanští národové seskupení dnes kolem velkého Sovětského svazu se k sobě co se týče hospodářského zřízení přibližují. Rozdíly hospodářské struktury svobodných slovanských států mizí. Slované jsou dnes na veliké společné cestě k socialismu. Láskou a odstraňují jednu z hlavních příčin slovanského nedorozumění, to jest rozdílnost společenského a politického zřízení jednotlivých národů slovanských.

Dnes žijeme na přelomu doby, právě na onom zvratném bodu mezi starým a novým slovanstvím. Musíme proto provést revizi našeho starého smýšlení a nazírání na slovanství. Staré nazírání nemůže dnes obstát, neboť se vyměnili vůdčové, naši národní revoluce. Prapor národní revoluce pevně třímá ve své dlaní československý pracující lid, který našel cestu a kladný poměr k pracujícím masám všech osvobozených národů slovanských.

Z tohoto poměru československých

pracujících mas rodí se pevná a neoblomná slovanská vzájemnost, bez postranních úmyslů, ale tryskající z hlubokého pocitu slovanské sounáležitosti a solidarity pracujících ducha i rukou, všech od cizího jha osvobozených slovanských národů.

A tento svazek slovanských národů postavený na reálných základech je nerozborný a neporazitelný. Slované budou v budoucnu řešit svůj poměr více realisticky než idealisticky. Více filosoficky než historicky a to proto, že je váže k sobě nejen jazyková a pokrevní příbuznost, ale i potřeba vzájemné svépomoci, a to jak na poli kulturním, tak na poli hospodářském. Slovanská novodobá kultura oprostuje se od starých ideologií a snaží se oprostít od cizích škodlivých vlivů a obrací se k svému lidu, k této věčné studnici živé vody.

Literatura slovanská stává se realistickou, obírá se lidem, jeho budovatelskou prací, čerpá z jeho duše a stává se mluvčím jeho snah, zaměřených k vybudování spravedlivých řádů společenských. Novodobé umění slovanské se nedělá jen pro umění, ale tvoří s lidem a pro lid. Má svůj cíl a smysl. Je prouto mysticismu.

Se slovanstvím věřejška se musíme cele rozejít, abychom upevnili slovanství dneška. Slovanství, prosté jakéhokoliv metafysického idealismu, nemajícího nic společného s reálným životem. Slovanství, vybudované na zásadě upřímné svépomoci, která nezklame ani v nejhroších dobách.

Toto slovanství dneška musí být základem pro slovanství zítřka, tohoto kýženého zítřka, který přinese obrodu celému lidskému rodu a povznese ho vysoko k společné ideji v š e l i d s t v í .

Oldřich Berger

Svoboda

Právo lidu, 10. VIII. 1947:

Kouzelné slovo s obsahem cennějším než život. Kolik úvah bylo o ní již napsáno, kolik veršů opěvovalo její dar a péče nebylo napsáno dost a pojem svobody stále není doceněn. Řčení, že cenu svobody pozná teprve ten, kdo jí ztratí, platí dosud. Platí dnes, dva roky od strašné katastrofy, která nám hrozila záhubou, jako platilo před deseti lety. Brzy, velmi brzy se zapomíná, mnohem dříve, než se čekalo.

Vybojovali jsme si svobodu, vytrpěli jsme si ji a zaplatili za ni cenu, kterou bychom sotva mohli zaplatit po druhé. Mluvíme o ní sice, vzpomínáme oběti, ale čím dále méně vroucně, bez vnitřního nadšení, jímž jsme všichni pláli v květnových dnech 1945. Člověk je už takový tvor, že zapomíná. Zapomnění je také dar jistého druhu. Léčí bolest a pomáhá k obnovení duševní rovnováhy. Jen tady ať nás však zapomnění neprovází, jen tady ať léčivý čas nesetře z myslí a srdce příkaz cti a sebezáchovy, neboť pak by to byla tragédie celého národa. Vzpomeňme Husa, Komenského, Havlíčka, Masaryka! Vzpomeňme nespočetného množství mrtvých hrdinů. Vypravme si alespoň

částečně bolest pozůstalých po obětech boje za svobodu a jejich výčitku, kdybychom zapomínali. Není slov a nebude, abychom vystihli ony poznatky a zážitky zvěznic, sekyráren a koncentráků, z plynových komor a hromadných popravišť, když se našim hrdinům do podvědomí kradla hrozná otázka, proč je člověk vůbec člověkem, a proč jsou ti, kteří nesmyslné surovosti zavinili, bohužel, také lidmi.

To byla nesvoboda. Tak jsme živilí. Nikdo nebyl vyňat z tihy otroctví a nesmírného nebezpečí, celý národ v něm vězel. Každé zazvonění bodlo do mozku a rvalo nervy jako lučavka. Ani ten, kdo otrocky dřel pro nacisty a plnil jejich rozkazy z osobní zbabělosti, ani ten nebyl bezpečný. Byli mezi námi také lidé nalomených charakterů, byli i zrůdci. Bylo jich méně, ale byli. Poikávali jsme je v elektrických a všude, protože dlouholetá demoralisace ohnula slabochy a možnost dobrého byla za jidášský groš leckoho svedla k bezcharakternosti. Nebylo jen hrdinství a šlechtetnosti, byly také květy zla a jedovaté plody teroru a bezpráví. To byla nesvoboda.

Chceme to ještě prožívat? Ne, už

bychom to nevydrželi. Nejenom ti, kdo byli bezprostředně zasaženi, ale ani národ jako celek. Tak zv. civilisace zdokonaluje také způsoby teroru moderních otrokářů a vrahů, neboť všechno se s časem vyvíjí. Také válka, kdyby znovu vypukla, vedla by se zhoubnějšími způsoby než předchozí. Sotva si můžeme dnes představit, co by se stalo, kdybychom znovu ztratili svobodu ve prospěch Němců, kteří zběsile touží po pomstě. Budme si toho vědomi.

Je třeba o tom mluvit, neboť naše svoboda musí být vyvážena vnitřním poznáním její ceny a jejího smyslu, jež ji dělají pevnou a opravdovou. Svobodu nelze dělit a nosit ji jen na odznacích. Svobodu musíme mít všichni v sobě, ve svém charakteru. Není to jen svoboda národní nebo politická, není to také jen svoboda hospodářská a sociální, vzniklá tím, že jsme vlastnili vykrisťovatele. Svoboda je všechno to dohromady, je to celek všech těchto skutečností a hodnot. Svoboda je však také — a především — činitelem duchovním. Svoboda je vysoké mravní a lidská a bez těchto vlastností není svobodou. Svoboda ducha a kultury, svoboda myšlení a cítě-

ni, svoboda, která ctí člověka a respektuje jeho nezadatelné právo na stejný podíl svobody, opřená a doplněná politickými a hmotnými zájmy — taková svoboda byla odedávna tužbou našeho národa. Takovou jsme ji chtěli mít a takovou ji musíme mít k plnému národnému životu. Pro takovou svobodu musíme i nyní pracovat a bojovat. I to je podstatný znak svobody. Bez práce a boje není pravé svobody. Myslíme na práci soustavnou, obětavou, uvědomělou a odpovědnou. Z ní plyne pak pocit svobodné hřejivé radosti, která dává štěstí a spokojenost.

Musíme bdít, nemáme-li ztratit tento poklad. Nejde jenom o nepřátele zvenčí, ale také o škůdce uvnitř, o škůdce všeho druhu: reakcionáře, kterým se stýská po bezpracných důchodech, o ty, kdož podkopávají svobodu lajdáctvím a demoralisací, a konečně o ty, kteří sice se svobodou agitují, ale nedorostli pro ni duchovně a mravně, rozumějí ji podle přelakovaných totalitních method, že svoboda je to, co mně prospívá. Nic takového. Chceme skutečnou svobodu pro všechny demokraty.

Rudé právo, 24. VIII. 1947:

Je sucho

Proč je jen takové sucho, pomyslete si, když se podíváte na vyprahlá pole, zsedlé trávník, rozprýskanou půdu či vzpomenete na téměř vyschlou studnu. Nechceme obviňovat jen svatého Petra, který prý je referentem pro počasí. Také lidé, a to v míře velmi značné, jsou sami vinní obtížemi, na které si pak mnohá léta stěžují.

Děšť na objednávku

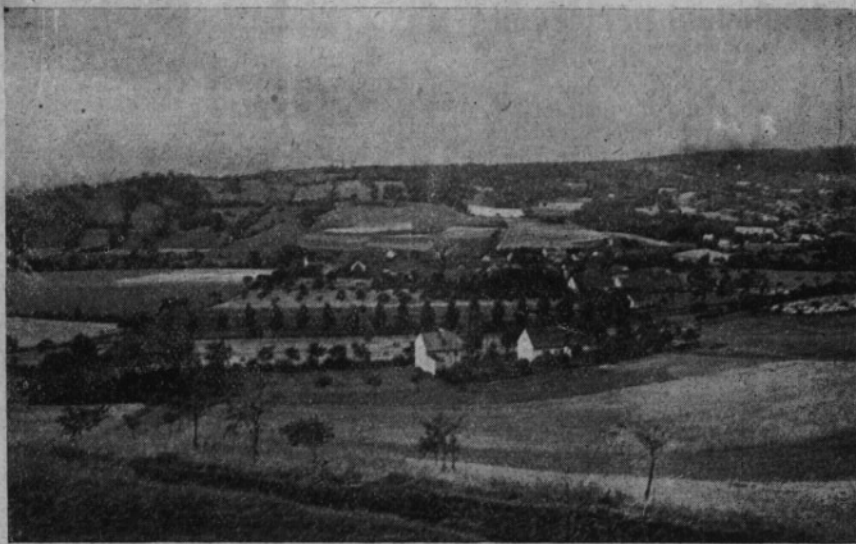
Vyhledky na uměle vyvolaný déšť — takový déšť na objednávku — jsou zatím velmi malé. Pokusy se omezují na vyvolání deště v ovzduší, naplněném vodními parami. Jde o to, přimět vodní páry, ab se srážely.

Děje se to na př. tak, že se s leťadla vrhá jemný zelektroskopovaný písek, který pak tvoří t. zv. „kondensační jádra“, na nichž se vodní páry srážejí. Při nedávných pokusech v Anglii a Spojených státech bylo jako „kondensačních jader“ použito drobných kousků suchého ledu (ztuženého kyslíku uhlíkatého).

O možnosti vykouzlit déšť z modré oblohy sni zatím jen atomičtí fantasmagogové: Teplem, vzniklým při rozpadu atomových jader by se ohřívaly vodní plochy a teplý vzduch, prosycený vodními parami, by stoupal do výše. Utvořily by se mraky, a kdyby z nich nechtělo pršet dobrovolně, pomohlo by se jim „kondensačními jádérky“.

Člověk je také vinen

Když si ještě neumíme déšť vyrobit, musíme aspoň rozumně hospodařit vodou, která dobrovolně spadne na zem. A tady bylo v minulosti páčáno mnoho smrtelných hříchů proti správnému vodnímu hospodářství.

Celkový pohled na Stadice, okr. Ústí n. L., kde na půdě Přemysla Oráče pracuje volyňský Čech.

Jde tu v zásadě o to, udržovat co největší zásobu povrchových a spodních vod v potřebné vysoké hladině.

Smrtelným hříchem je na př. odstraňování lesních porostů, travnatých ploch a tak zvané rostlé půdy. Odborníci se sice rozcházejí, když oceňují, jaký vliv mají tyto činitelé na podnebí, vodní srážky a odtok vod, jsou však jednotni v tom, že bez nich není možno udržovat žádoucí zásobu spodních vod. Zdržují odtok dešťivé vody a pomáhají jí pronikat do spodnějších vrstev.

K jakým koncům vede nesmyslné vyměcení porostů, vidíme v některých krajích Spojených států, kde celé ohromné plochy jsou nejh zbaeny humusu, ale přímo rozehodány a odnášeny vodou a větrem.

Pochybené vzory

Dalším velkým hříchem proti přirozenému vodnímu hospodářství je přemrštěné, z úzkého hlediska prováděné, regulování vodních toků, potoků a řek. Způsobuje to, že voda odtéká velmi rychle.

Roku 1935 napsal americký odborník A. Leopold: „Právě jsem se vrátil z Německa a velmi na mne zapůsobil celonárodní omyl, totiž napřimování drobnějších toků. Mám na paměti jako jeden z nejnaléhavějších dílčích úkolů potřebu zabránit tomuto způsobu regulování toků.“

Žel, naši vodní technici byli jako hypnotisováni právě německou vodní technikou. Nelze ovšem vinit jen techniky. Odpovědně je kapitalistické hospodářství, v jehož prospěch se tak dělo. Vodní hospodářství sloužilo soukromému prospěchu, bez ohledu na celek a okamžitému prospěchu bez ohledu na budoucnost.

Naprava je možná

Napravit tyto následky je možno. Je nutno obnovovat lesní porosty, rostlou půdu, rozmnožovat vodní plo-

chy — zřizovat rybníky, vodní nádrže — neregulovat zbytečně vodní toky a když regulovat, tedy se zřetelem na celé vodní hospodářství a zemědělství. Dále stavět údolní přehradu, vhodným opatřením zdržovat sněhovou vodu, obdělávat na svazích půdu terasovitě atd.

Jihoruské černozemní stepi byly již od poloviny minulého století ohrožovány trvalým suchem. Soustavnou prací v pokusné oblasti Kamenná step dosáhli sovětské odborníci skvělých výsledků. Pokračující v díle V. V. Dokučeva, zahájeném již v 90. letech minulého století, protkali step lesními pásy, zřizovali četné vodní nádrže v úpadlinách a výmolech, vysazovali živé ploty kolem obilních lánů, zřizovali travnaté pásy. A výsledek: vysušující větry byly omezeny až o 35 proc., vypařování vody bylo zabrzděno o 30 až 40 proc., průměrná vlhkost v ovzduší byla zvýšena o 3 až 4 a v létě dokonce o 6 až 8 procent proti neupravené stepi. Nyní se v Kamenné stepi sklízí průměrně 18 q pšenice proti necelým 8 q, sklizeným dříve.

Podobně dobré výsledky může přinést dobře prováděné vodohospodářství i u nás. Musí odstranit chyby, napáchané v minulosti a učinit vše, co je v lidských silách, aby suchá léta neměla vážné následky pro zemědělce a pro výživu nás všech. A. A.

„Za pěkného počasí, kdy se v nás možná srdce rozplývá nad tím, jak se den vydařil, je v krychlovém centimetru vzduchu 130.000 prachových částic.“

„Po dešti obsahuje 1 krychlový cm vzduchu již jen 32.000 částic.“

„Choroboplodných zárodků může být v 1 krychlovém metru 500 až 5.000, ve velkoměstě 100.000 až 500.000.“

Dr. Ing. Alois Červín: Boj proti prachu.

J. Foitík:

Osidlovací příspěvek reemigrantům

Aby bylo pomoheno lidem, kteří přišli z vnitrozemí do pohraničí pracovat, bylo rozhodnuto československou vládou, aby těmto novým hraničářům byl vyplácen t. zv. jednorázový osidlovací příspěvek. Vyplácení osidlovacího příspěvku bylo stanoveno zákonem č. 250/46 Sb., v němž se píše, že nárok na příspěvek mají ti žadatelé, kteří přesídlili do pohraničí v době od 9. května 1945 do 28. února 1947. Vládním nařízením ze dne 25. února 1947 byla tato doba prodloužena do 30. dubna t. r.

Naši reemigranti z Volyně přišli výhradně jen do pohraničí a je dosti těch, kteří pracují v oborech, na něž se vztahuje shora citovaný zákon. Kámen úrazu je však v tom, že pouze někteří z reemigrantů mohli nastoupit do zaměstnání před 30. dubnem, kdežto většina v té době byla ještě buď ve střediscích, na cestě do vlasti, nebo při nechvalně známém průběhu osidlování nemohla před 30. dubnem nastoupit do zaměstnání. Tak se stalo, že lidem, kteří do pohraničí přišli skutečně natrvalo, aniž by se po čase vrátili do vnitrozemí — jak zajisté učiní někteří z těch, jež dnes osidlovací příspěvek dostanou — tento osidlovací příspěvek vyplacen nebude. A nebude jim vyplacen proto, že bez vlastní viny přišli do vlasti a tím také do pohraničí pozdě, ač bylo jejich zbožným přáním, dostati se sem co nejdříve.

Kdo zná hrozivé poměry, v nichž mnozí reemigranti žijí v pohraničí, ten mi dá za pravdu, že by pro ně osidlovací příspěvek byl velice cennou pomocí. Chtěl bych proto tímto způsobem upozorniti kompetentní úřady na to, že je nezbytně nutno, aby pro reemigranty z Volyně byla povolena výjimka ve lhůtě, stanovené zákonem 250/46 a nařízením ze dne 25. února 1947. Pro reemigranty z Volyně měla by být stanovena lhůta nejméně do konce července 1947, poněvadž nebylo jejich vinou, že nemožili se dříve zařaditi do pracovního poměru.

Co bude s Folmavou?

Pod tímto titulem táže se „Věrná stráž“, týdeník Svazu Čechů z Volyně ze dne 8. srpna 1947 „co jest s Folmavou?“

Co by mohlo býti z Folmavy, kdyby tato včas byla osídlena, volyňskými Čechy, zkušenými a pracovitými zemědělci i věrnými vlastenci, jak jsem to navrhol hned po návratu těchto z SSSR do jejich staré vlasti! Věřím, že kdyby se tak bylo stalo, pak tato kdysi kvetoucí obec by opět po odsunu Němců ožila a jsem si jist, že by pak v krátké době i předstihla cizácké hospodářství.

Bohužel nestalo se tak, protože přednost mělo pastvinářské družstvo, které všemožně bránilo osídlení této obce Volyňáky. Kromě toho i pan předseda ONV obhajoval až dojemně pracovní výkonnost a spolehlivost cikánů zaměstnaných při tomto družstvu. Tož nejen na Tachovsku a j., ale i u nás na Domažlicku jsou často Volyňáci šikanováni. Proč těmto našim vlastecky zasloužilým krajanům hází klacky pod nohy?

Pan předseda odešel na dovolenou a jeho chráněnci — cikáni — byli z Folmavy dne 9. srpna t. r. odvezeni zpět na Slovensko. Tím jest potvrzeno moje volání, aby cikáni byli z jistých důvodů — nás před cizinou nerepresentujících — od hranic odsunuti!

Kdyby naproti tomu byla Folmava ihned na jaře t. r. kompaktně osídlena Volyňáky, to bychom tam viděli dnes veškerou zemědělskou plochu využitou a objekty i celá obec byly by přivedeny do vzorného pořádku, tak jako to bohužel vidíme na druhé straně na bavorské půdě, která těsně přiléhá k našim hranicím. A nyní jděte se podívat na Folmavu, kde shledáte, že větší část pozemků, asi kolem 80% leží ladem, usedlosti, hospodářské objekty i zařízení zchátralé, zničené a zanedbané. Ta „cikánská prácechopnost“ zanechala ve Folmavě obraz z kázy.

Měl jsem zato, když jsem navrhol osídlení této obce Volyňáky, že nestane-li se tak, že během jednoho roku Folmava zanikne, ale dle poslední mé

návštěvy shledal jsem, že to co jsem předpovídal, uskutečnilo se ještě dříve!

Oplocení ovocných zahrad, které ještě nebylo spáleno cikány — leží pobořeno. V zahradách hojnost ovoce, které padá na zem a hnije, nikdo se tam o to nestará. A u nás v Domažlicích, kam dříve Folmavští svoje hospodářské produkty odváželi, nyní platíme za 1 kg tohoto ovoce až 12 Kčs, tož další veliká ne hospodárnost a škoda!

Pastvinářské družstvo po odsunu cikánů — nemajíc jiných sil, sotva bude moci dále existovati, ale to nevadí, jen když i nadále bude brzděno řádné osídlení Folmavy, bez ohledu na to, že blíží se podzimní zemědělské práce. V zimním období a o žních usidlování zemědělců jest vyloučeno. Proto i nadále bude náš stát kupovati obilí z ciziny.

Má-li býti Folmava, ještě i po této zkáze osídlena reemigranty, tož jediné může se tak státi se státní finanční podporou, aby zpusťovaná hospodářství mohla býti přivedena alespoň do toho stavu, jako byla před rokem. Jinak není možno, aby Volyňáci bez finančních prostředků nyní Folmavu mohli osídliti.

Doposud mé volání po osídlení Folmavy vyznělo bohužel naprázdno! K případu se ještě vrátím a budu informovati naši českou veřejnost, proč při návratu našich krajanů z Volyně do jejich staré vlasti naše úřady a vlivné osoby slibovali těmto rybu — a dali hada!

„Za ideál vlasti se zvedl český lid na Volyni od 16 do 60 let bez rozdílu pohlaví, z 35.000 Volyňáků vstoupilo na 12.000 pod Svobodovy prapory.“ Některým svědkem velikosti jejich obětí je Dukla. Živým — vdovy a osiřelí. Mnozí z těchto dosud čekají marně na zadostiučnění. Někteří úřední činitelé, kteří v tom směru rozhodují, hlavně ti, kteří tak zasloužilé reemigranty šikanují, zda také takovým dílem přispěli na oltář osvobození své vlasti?

Starodružník - účastník zborovské bitvy
F. H.

Domažlice 21. srpna 1947.

Volyňští Češi jsou doma

Marie Muchová

Je třeba poděkovat čtenářům Svobodných novin. Poděkovat za volyňské Čechy i za Čs. Červený kříž. Na výzvu, uveřejněnou na tomto místě 14. března, odpovídala okamžitě dobrá česká srdce. Mezi proudy zloby, zášti a nenávisti jako po stříbrných strunách ze všech končin Čech a Moravy nesly se k pisatelce tehdejší výzvy přes hory a doly čisté myšlenky obětavosti a zazněly takovou boží harmonií, že zaplašily všechny disonance, jimiž halasí poslední čas naše ovzduší.

Díky vám, vy učitelé, dědici našich kantorů, strážci prvních semínek dobra

v dětských srdcích, kteří jste ve svých školách uspořádali sbírky knih pro děti volyňských Čechů. Díky vám, vy dívčí ručky, které jste přes noc vyrobily kupy panenek, jež ta malá česká děvčátka po dlouhé cestě strasti, radostně tiskla k srdci. Díky vám, maminky, které jste přebíraly dnes tak nebohaté šatníky a posílaly do Čs. Červeného kříže své balíky bot, prádla, šatstva, potravin, až jich bylo na dvě nákladní auta navezeno do Malešic. Díky vám, milý pane bezejmenný pensisto, který jste hned časně ráno po přečtení Svobodných novin přinesl do Thunovské ulice v Praze první svou stokorunu a celý svůj příděl kuřiva. Díky všem, kdo jste poslali peníze, potravinové lístky, kuřivo a knihy. A díky za dopisy, tak skromné a tolik

dávající každým slovem. Kéž byste viděli radost podarovaných!

Na třicet tisíc volyňských Čechů se již vrátilo; mnozí byli nuzně oblečeni. Každý dostal ovšem občerstvení i čaj, ale šatstvo bylo možno dát jen těm nejpotřebnějším, vdovám a sirotkům po těch, kdo padli ve válce, pevně věřice, že vláda věci vrátí se opět v ruce našeho národa. Neboť volyňští Češi jsou vlastenci. To slovo nějak ve dvacátém století ztratilo zvuk i lesk zde doma — ale za devatero horami a devatero řekami nepřestalo znít čistým tónem lásku k domovu.

Všichni, malí i velcí, nedočkavě sahalo po knize. Hošek, kterému sestra obléká nové šaty, nic si jich nevšímá, jen v knížce listuje. Tamten muž přišel jako tříleté dítě na Volyn, dnes je

Příplatky k výkupním cenám zeměděl. výrobků

Na podkladě referátu ministra J. Duriše schválila vláda pro provedené rozpravě příplatky k výkupním cenám ze sklizně 1947 za dobu od počátku výkupu do konce roku 1947 u pšenice a ječmene ve výši

200 Kčs a

u žita a ovsa ve výši 150 Kčs za 1 q.

Zároveň se vláda usnesla věnovat částku 500,000,000 Kčs na náhradu škod pro ty zemědělce, kteří byli mimořádným suchem postiženi takovou měrou, že podle stanovených kontingentů budou schopni odvést jen poměrně nepatrné množství obilí nebo budou dokonce zcela zproštěni dodávkové povinnosti.

Dále vláda upravila příplatky v oboru rostlinné výroby pro brambory, luštěniny, olejniny a zeleninu a vyhradila si pro pozdější dobu rozhodnutí o případných příplatcích pro cukrovku a kukuřici.

U brambor činí příplatek 50 Kčs za každý cent dodaných brambor, a to se zpětnou platností i pro rané brambory,

u luštěnin průměrně 100 Kčs a u olejin průměrně 35 Kčs za 1 q.

U zeleniny jsou příplatky stanoveny takto:

cebule 2 Kčs, zelí 1 Kčs, kapusty 1 Kčs, petržele 2,50 Kčs, celeru 2 Kčs, mrkve 1 Kčs, póru 1 Kčs, rajčat 1 Kčs, papriky 5,50 Kčs a u kvěťáku za 1 kus 1 Kčs.

*

Školní brigáda děkuje. Studentky odborné školy pro ženská povolání a z obchodní akademie z Pardubic děkují touto cestou volyňským hospodářům v Zelči p. Jar. Hokěšovi a Václavu Janákovi za neobyčejně milé přijetí, za vzorné ubytování a výborné stravování při česání chmele. Viděli jsme všude, že i naše snaha pomoci byla plně oceněna a těšíme se na příští shledání. Javorková, učitelka OŠZP.

NA HOVEŽÍ DOBYTEK

bude vyplácen příplatek v měsíci dubnu 1948 2 Kčs na 1 kg živé váhy, v květnu 3 Kčs na 1 kg živé váhy a v červnu 4 Kčs na 1 kg živé váhy.

Příplatek na mléko bude připočítáván podle obsahu tuku, a to tak, že při tučnosti 3,6% bude činit 1 Kčs na 1 l, příplatek na 1 kg vykoupeného selského másla bude činit 18 Kčs. Příplatky na mléko a selské máslo jsou platné od 1. září 1947 do 31. května 1948.

Celkový náklad na mimořádné příplatky na chlebové i krmné obilí se odhaduje na 1580 mil. Kčs.

Celkový náklad na mimořádné příplatky:

na brambory	475
luštěniny	7,6
olejniny	7
zeleninu	35
hovězí dobytek	128
mléko a selské máslo	700

K tomu přistupuje 500 mil. Kčs na mimořádné podpory pro zvláště těžce postižené drobné zemědělce a dále asi 500 mil. Kčs mimořádných příplatků při cukrovce, které budou teprve stanoveny.

Představuje tedy celková pomoc vlády na pomoc rolníkům postiženým suchem čtyři miliardy Kčs.

Při tom je třeba ještě uvést, že na cenové rozdíly při nákupu obilovin z ciziny se bude doplácet asi dvě a půl miliardy.

Vzpomínka

na mučedníka biskupa Gorazda

4. září 1947, v den pátého výročí mučednické smrti pamětihodného biskupa české pravoslavné církve vладыky Gorazda, zavražděného německými fašisty roku 1942, my, Češi z Volyně, vděčně vzpomínáme na jeho duchovní péči o nás pravoslavné na Volyni a na jeho křesťanskou lásku k nám.

Vладыka Gorazd byl opravdovým a velikým přítelem všech volyňských Čechů. On první se ozval, když jsem ještě z Volyně v r. 1924 navazoval styky s pravoslavnou církví v Čechách. On nám psal dopisy na Volyň a těšil se z toho, že na Volyni je tak mnoho pravoslavných Čechů, což nás vzájemně duchovně posilovalo. To on, vладыka Gorazd, doporučil Dr ing. Václavu Červínovi, aby navázal bližší písemné styky s námi na Volyni a potom každý rok do okupace Československa posílal k nám na Volyň Dr ing. o. V. Červína, který navštěvoval české osady, konal české bohoslužby, potěšoval nás všechny bez rozdílu náboženského vyznání slovem Božím, kázal nám o pra-

voslavné církvi v Čechách, o naší staré vlasti a budil v nás větší lásku k našemu národu. Proto Dr ing. o. V. Červín byl vždy a všude u nás na Volyni mile vítán nejen jako misionář české pravoslavné církve, ale jako reprezentant našeho národa ze staré vlasti.

Jeho zájezd do každé české osady býval velikým národním svátkem. A vše to bylo dílo mučedníka biskupa Gorazda. On také nám posílal po o. Červínovi různé brožury, bohoslužebné knížky, církevní zpěvníky, věstník české pravoslavné eparchie „Za pravdu“. Po svém návratu z Volyně Dr ing. o. V. Červín vždy podrobně referoval vладыkovi Gorazdovi o své práci na Volyni, což on vždy vyslechl s velikým zájmem.

Tak mučedník Gorazd při své veliké práci v Čechách pečoval o nás na Volyni, pamatoval na nás, protože byl opravdu dobrým a upřímným přítelem volyňských Čechů.

Protojerej A. Pařízek, Podbořany.

mu 67 let; přijímá dojat z rukou sestry Baarova Jana Cimburu, slzy mu kanou po tvářích a líbá českou knihu. V dobytém voze sedí hošík vedle své babičky na bobku a volá nedočkavě: Tak prosím tě, babičko, čti už ty české pohádky! Jen počkej — brýle nemám! — Tož musíme sehnat brýle.

Z jednoho vozu ozývá se volání: Prosím také o českou knihu, prosím! Hoch, kterého jsme přehlédli. — Ale umíš ty opravdu česky číst? ptá se sestra. — Měli jste české školy? — To ne, ozývá se jeho mladý otec, — ale, co si myslíte, my večer doma po práci jsme si děti učili po česku číst, psát a modlit se. No, Vášo, přečti něco pani! A Váša čte vysokým hlasem pěkně a jasně. Hle, nezáleží vše jen na škole! Za okupace těžko bylo

u nás učitelům bez knih a pomůcek vychovávat děti v lodi s přímou českou páteří. Bylo na rodičích, aby doplnili to, co učitelé nemohli.

Zactvo jedné školy poslalo mezi jiným i mnoho lístků s obrazem Prahy nebo i podobiznami presidenta Masaryka a presidenta Beneše. Měli jste vidět, jak se ručky těch našich malých přistěhovalců natahovaly, když je sestra rozdávala, a jeden přes druhého volal. — Prosím, prosím, mně Prahu — mně pana presidenta Beneše — a mně pana presidenta Masaryka — A tu vzpomínám na toho krásného člověka, jak by tu stál se svým milým úsměvem a vítal ty malé nové občánky, mezi nimiž, kdo ví, snad je náš budoucí president — jak kdysi řekl chlapcům. A jak by se zamyslel nad

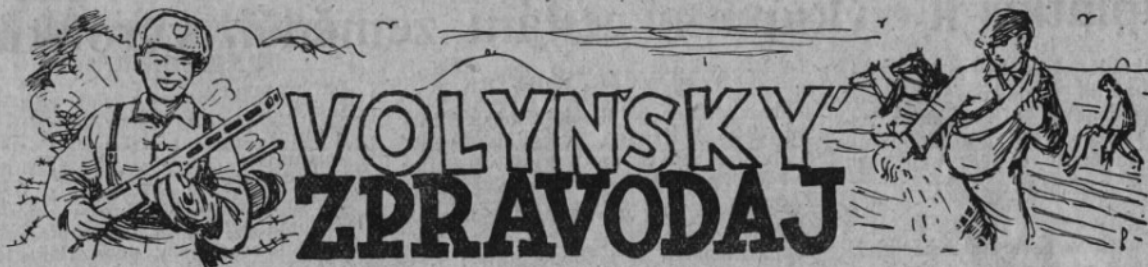
tím, že tam kdesi u Lucku, Dubna, Žitomiru, daleko od vlasti, rostly dvě generace dětí bez jakýkoliv pracně pracně sestavených programů školní výchovy, bez styku s domovinou, bez českých novin a knih — a že tu vztahují ruce volající jeho jméno, které znají, ctí a milují. —

Alé kolik jich tu vlastně u nás je? Oč jsme jimi vzrostli?

Celkem přijelo k nám 105 transportů, 32.747 osob.

Těm, kteří předplatili, děkujeme, dluhující prosíme o předplatné!

K tomuto číslu přikládáme složenky pro ty, kteří nepředplatili, a prosíme, aby tak učinili ihned. Nechceme posílat upomínky! Děkuje administrace.

Zprávy svazu

Budou vypláceny vyživovací příspěvky manželkám a rodinám volyňských Čechů, kteří sloužili v RA a vdovám po padlých příslušnících spojeneckých armád?

Je známo, že značný počet volyňských Čechů konal vojenskou službu v řadách Rudé armády již od r. 1941 a později. Mnozí z nich padli a zanechali vdovy a sirotky. Zoopatřovací úřad v Praze se o ně stará a vyplácí pravidelně vdovský a sirotčí důchod.

Jinak se na ně ale dívá ministerstvo vnitra, které rozhodlo, že jim nepřísluší vyživovací příspěvek, a proto všechny ONV jejich žádosti zamítají s odůvodněním, že jejich živitelé nebyli československými voj. osobami. (Za čs. voj. osobu se považuje příslušník čs. zahr. armády a čs. stát. občan, sloužící ve spojenecké armádě.)

Snad podle litery zákona je toto zamítnutí odůvodněné, ač by se dalo namítati, že uchazeči o vyživovací příspěvek jsou čs. státními občany a stali se jimi i ti volyňští Češi, kteří v řadách RA sloužili a nepadli — a tudíž by mohli být považováni za čs. vojenské osoby.

Podle ducha zákona zamítnutí vyživovacího příspěvku vdovám a sirotkům po padlých příslušnících RA — vol. Čechům — neobstojí.

Nebylo jisté v intencích vlády, aby jedna vdova, bezdětná, jejíž manžel sloužil v čs. zahr. armádě, obdržela vyživovací příspěvek a druhá se čtyřmi nebo více dětmi, pozůstalá po padlém příslušníku RA, ne. Vždyť obě jsou čs. státními občany teprve od reemigrace a jejich mužové, kteří bojovali za stejných podmínek proti jednomu nepříteli, čs. státními občany právě nebyli.

Obracíme se proto se žádostí na kompetentní místa, aby i v této otázce byla sjednána náprava.

Příplatky k výkupním cenám zemědělských výrobků. Vláda schválila příplatky k výkupním cenám ze sklizně 1947. V řadě zemědělských výrobků, pro které byl tento příplatek stanoven, není uveden chmel, nejdůležitější zemědělský výrobek na Zatecku a Podbořansku. Je známo, že právě tyto okresy byly nejvíce postiženy suchem a že i úroda chmele byla podprůměrná, ačkoliv jeho kvalita je velmi dobrá. Svaz Čechů z Volyně žádá proto na příslušných místech, aby i k výkupní ceně chmele vzhledem k uvedeným okol. stem byl stanoven zvláštní příplatek.

Placení daní. Dne 1. IX. 1947 náš zástupce škt. J. Kozák byl přítomen na konferenci se zástupci min. financí a min. soc. péče ohledně daňových slev na r. 1947—48 pro reemigranty z řad volyňských Čechů. Výsledky konference a postup jak žádat o daňové slevy budou uveřejněny ve „Věrné strážce“.

Zprávy redakce a administrace

Věrná stráž a její čtenáři

Snad žádný časopis nemá tak vřelý a upřímný kontakt se čtenáři jako nás. Svědčí o tom řada upřímných dopisů, které s uznáním mluví o našem časopise. Věrná stráž má také čtenáře, kteří na první výzvu poslali předplatné, kteří získali řadu nových odběratelů a stojí vždy připraveni pomoci, kde je třeba. Mají rádi svůj časopis, očekávají jej dychtivě, a když po vyjití dvojčísla týden jej nedostanou, považují tuto mezeru za věčnost. S těmito pak redakce i administrace může počítati. Tito dobře vědí, že časopis má také své povinnosti vůči čtenářům, že musí platit tiskárnu, papír, zaměstnance atd. Těmto věrným čtenářům pak patří naše vřelá a upřímná díky.

Ale Věrná stráž má více čtenářů, kteří, ač se již blíží konec roku, nepředplatili ani haléře. Dnešního dne činí tato částka 144.000 Kčs. Částka, kterou zrovna potřebujeme, abychom mohli plnit čestně své závazky. Umožňujeme proto těmto, aby mohli předplatné vyrovnati a přikládáme k dnešnímu číslu složenky poštovní spořitelny, aby tak mohli učiniti brzy a odvrhli od sebe podezření, že jsou a chtějí býti černými čtenáři. Někteří čtenáři jsou ještě z Volyně zvyklí, že akvizitér přišel si pro předplatné až do domu. Dělal bychom to také tak, ale naši čtenáři musí uvážiti, že jsou roztroušeni tisíce km po celé vlasti a technicky není dost možné toto prováděti. Věříme proto, že toto naše upozornění a příložená složenka přiměje každého k tomu, aby zaplatil a náš časopis neměl „černých čtenářů“.

Od Nového roku chceme časopis zvětšiti a zdokonaliti, aby vyhovoval všem a ve všech směrech. Předplatte proto ihned dlužnou částku za Věrnou stráž. Také ti, kteří si nechali hledat známé a příbuzné a jejich jména mnohdy zabírala celé strany, necht' použijí příložené složenky k zaslání dobrovolné částky za tuto službu s poznámkou „Hledání“.

Děkujeme vám. Administrace.

Hodonice—Tasovice. K Vašemu dotazu sdělujeme, že v nekratší době

uveřejníme seznam osob, kterým čs. (velvyslanectví v Moskvě povolilo vstupní visum na území ČSR. Jsou to vesměs nejbližší rodinní příslušníci vojáků čs. zahr. arm. gen Svobody.

Tribuna volyňské mládeže

Studentský domov volyňských dívek. Pro dívky studující v Zatici jest zřízen dívčí domov v Kruhu přátel volyňských Čechů, Zatec, Nádražní schody 199. Chovanek 20. Domov v nejbližších dnech bude rozšířen.

Studentský domov volyňských chlapců, který již existoval loni byl rozšířen a může býti přijato 40 chovanců. Nachází se v Domově mladých, Zatec, Husova třída v samostatné budově. Domovy mají svou samosprávu.

Soubor volyňské mládeže. Středisko pro pěstování umění vede br. Vladimír Libovický. První vystoupení 6. listopadu 1947 Večerem slovánské vzájemnosti.

Pozdrav, domácí časopis studentů a volyňské mládeže, mech. rozmnožovaný, vydává tiskový a propagační odbor volyňské studentské samosprávy. Je to pokračování časopisu doplňovací a rekreační školy v Jesenicích.

Odbor mládeže SČV. První shromáždění ve čtvrtek 11. září 1947 v místnostech dívčího stud. domova, Zatec, Nádražní schody 199. Referuje Vl. Libovický a J. Dušek. Zve se veškerá volyňská mládež v Zatici.

Žádosti studentů o podporu. Sirotkové, neb studenti a studentky, děti nesolidních rodičů mohou si podati žádosti o podporu na studii z Malínského fondu. Žádosti adresujte Kruhu přátel vol. Čechů, Zatec, který je společně předá k rozhodnutí vedení SČV, jež o žádostech rozhodne.

Dopisujte si s Dismanovci. Volyňské mládeži posílají Dismanovci z Jesenice poslední pozdrav. Dne 31. srpna rozloučil se s nimi za vol. mládež v Jesenicích prap. Ouhrabka a bratr Dušek. Adresa nyní je: Dismanův soubor, rPaha XII, Stalinova, Čs. rozhlas. Stuha na prapor DRDS bude předána o prvním vystoupení našeho souboru, Praha XII, Stalinova, Čs. rozDRDS.

Vítáme mezi nás. Vedení studentského domova pro chlapce se ujal bratr učitel Václav Hubal, který dlouho působil mezi volyňskou mládeží na české škole v Lucku. Radujeme se z této skutečnosti a přejeme mu, aby byl s námi spokojen.

Samospráva domova.

Co budeme čistí?

České perly. Napsal MUDr. Václav Dyk. Kniha má 140 stran s obrázky a snímky. Cena brož. Kčs 80. — O vánocích letošního roku bude promítán v čs. kinech krátký film „Ráj rybářů“, v němž spatříte po prvé na plátnech našich kin české perly a šperky z nich. Podnět k nafilmování dala krásná a zajímavá kniha MUDr. Václava Dyka „České perly“, která nedávno byla vydána ve Vilímkově sbírce „Světém a přírodou“. — MUDr. Václav Dyk narodil se 27. února 1912 ve Strakonici. Po středoškolských studiích ve Strakonici a v Táboře studoval v Brně vysokou školu zvěrolékařskou, kde promoval v r. 1938. Potom pracoval v biologickém ústavě profesora Hykeše. Po uzavření vysokých škol nacisty odešel do Vodňan, kde se stal členem státní výzkumné stanice rybářské. Na podzim r. 1946 byl přeložen do Opavy, kde buduje středisko rybářsko-hydrobiologického výzkumnictví. Napsal mnoho pojednání a článků o pstružích vodách, rybnících a rybníkářích. Jeho nejznámější knihou jsou však doposud „Naše ryby“, shrnující dosavadní vědomosti o rybě zvláště našich vod. Odtud jeho zájem i o zvláštnost rodného kraje — české perly, neb právě Otava se svými přítoky je domovem mlžů perlorodek — tvůrců nádherných perel. Dr. Dyk je vědec na slovo vzatý, ale jeho kniha o českých perlách je tak svěže napsána, že se čte jako lehká, snadno srozumitelná, zábavní četba, která každého poučuje, kde jsou u nás perlorodky rozšířeny a jak mnoho zůstalo z jejich kdysi slavného výskytu. Poutavé vyprávění jak české perlorodky žijí, jak tvoří perly, jak se dnes loví perly, jak se oceňují a jaký je jejich význam národohospodářský, proč nutno perlorodky ochraňovat před pleněním neodpovědných pytláků hubičích po tisících tyto užitečné mlže a jak tuto ochranu pomocí rybářů provádět — to jsou nejzajímavější kapitoly Dykova díla. 19 kreseb, 3 mapy a 22 fotografií doprovázejí text.

*

Tato kniha patří do každé veřejné i soukromé knihovny! arc.

Různé zprávy

Ukončení I. běhu kursu pro učitele repatrianty v Žatci

Všechno má svůj konec. I žatecký kurs, o němž bylo již tolik hovořeno i psáno.

Zanesl trochu neklidu a vzruchu v žatecké ulici i ztichlou školní budovu, dal ožít ruchem Domovu mladých a ovanul poklidné prázdninové ovzduší dálkou východních krajů země sovětů.

Poučil, pobavil i posílil — upevnil sebevědomí a dal možnost k vytvoření hřejivého poměru mezi zahraničními i zdejšími učiteli, i mezi školskou správou zastoupenou představiteli žateckého školního okresu. A to bylo též jedním z jeho úkolů.

Přátelské prostředí vynutilo si i besedu frekventantů na rozloučenou v místní sokolovně, kde učitelé ze zahraničí poznali i mimoškolní činnost našeho učitelstva v sokolském orchestru, který zde shodou okolností právě konal hudební zkoušku.

V projevu volyňského p. řídicího učitele Vlka bylo vysloveno upřímné poděkování všem vyučujícím, za jejich nadšenou práci, která posluchačům dala hodně cenného a ukázala, kterými cestami se brát, aby přizpůsobení školským poměrům v našem státě bylo hodnotné a pokud možno rychlé.

V odpovědi správce kursu okr. škol. inspektora Kostky bylo zdůrozněno, že obdivovali-li jsme kdy hrdé národní uvědomění české větve na Volyni a nechápali-li jsme snad plně záhadu skutečnosti, jak Volyňští po dobu téměř 100 let si mohli zachovat jazykovou čistotu i silu vlasteneckého snažení, dal nám kurs možnost, najít ke svým otázkám odpovědi: citové bohatství volyňských učitelů, jejich hluboké citění národní je klíčem k těmto otázkám.

Ocházejí-li dnes absolventi kursu ze Žatce s pocitem uspokojení, je to jen malá splátka za jejich snad dosud plně nedoceněnou zahraniční práci pro vlast, kterou právě v době nedávné konali se zbraní v ruce. — Dnes stanoviště za kulometry vyměňují za učitelskou katedru.

Přejeme absolventům kursu, aby se s poměry na našich školách sžili pokud možno nejdříve, aby našli všude plně pochopení pro své velké oběti i teplé domovy nového prostředí a aby na Žatec si uchovali vzpomínky tak hřejivé, jak upřímně jim byla jejich půda připravena.

- xp -

2. běh kursu pro učitele repatrianty v Žatci bude zahájen v budově národních škol v Komenského aleji v pondělí 8. září 1947. Frekventanti budou opět ubytováni v Domově mladých.

Ž 98 účastníků kursu pro učitele repatrianty, který byl právě ukončen v Žatci, projevíli přání zůstat na žateckém okrese pouze 3 frekventanti. Ostatní již většinou jsou jako učitelé ruštiny umístěni v jiných okresech.

Volynští učitelé děkují

30. srpna t. r. byl ukončen kurs pro učitele repatrianty v Žatci. Všichni účastníci kursu dovolují si tímto co nejsrdečněji poděkovat správci kursu p. okr. šk. inspektorovi Frant. Kostkovi za správu kursu a péči o ubytování a stravování, p. tajemníkovi okr. škol. výboru Frant. Týřilovi za pěkné výklady české gramatiky, p. řed. učit. ústavu Josefu Růžičkovi za krásné přednášky z vlastivědy, p. řed. měšť. školy Ant. Plášilovi za pečlivě volené cvičení pravopisná a slohová, p. řed. měšť. školy Karlu Kindlovi za obsáhlý výklad školních zákonů, p. řid. učitelů obecné školy Ant. Pfeiferovi za přednášky z metodiky, p. řid. uč. obecné školy Ant. Nikrlovovi za přednášky z literatury a vhodně volené ukázky z děl čs. básníků a spisovatelů a p. učitel Frant. Kopeckému za přednášky o dětské literatuře.

Mimo to děkujeme sokolské hudbě za účast na přátelském večírku na rozloučenou a všem, kdo jakýmkoli způsobem přispěli ke zdařilému průběhu kursu. Odesli jsme si z něj nejlepší dojmy a budeme dlouho vzpomínati. Za účastníky kursu R. Vlk.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Okresní národní výbor - referát národní bezpečnosti v Žatci, náměstí 5. května 1945, oznamuje:

Počínaje dnem 1. září 1947 vydává referát národní bezpečnosti reemigrantům, bydlícím v městě Žatci, kteří dosud nemají osvědčení o čs. státním občanství, t. zv. „Prozatímní průkazy totožnosti“.

Každý nechť s sebou vezme veškeré osobní doklady, které t. č. má, a dvě fotografie.

Úřední hodiny pro vydávání těchto průkazů jsou od 8—12 hod. v kanceláři čís. 18 a 19 v II. poschodí.

Pokud se týká reemigrantů bydlících ve správním obvodu okresního národního výboru v Žatci — mimo město Žatec — budou těmto vydávány průkazy na místním národním výboru jejich bydliště.

Tito reemigranti nechť se informují u příslušného místního národního výboru.

*

Nevíte kam s dcerou? Chcete, aby Vaše dospívající dcera doplnila své vzdělání a naučila se vařit i šít? Přihlaste ji do 6měs. kursu pro dívky při Odborné škole pro ženská povolání, Žatec, Komenského alej 23, telefon 573. Začátek 1. XI. 1947.

Česači chmele děkují. Jan Klouda Barták, Praha-Břevnov, Otakarova 127 posílá na V. s. 100 Kčs a děkuje volyňskému Čechu Václavu Vostrému, jeho paní a dceruše v Kounově č. 19 za jejich opravdu laskavé přijetí při česání chmele a výtečnou stravu. Rádi otiškujeme a těšíme se z toho, že volyňští hospodáři dobře přijímají své dobrovolné pomocníky.

Poděkování. Všem, kteří mi k padesátiletému život. jubileu gratulovali, ze srdce děkuji. Děkuji zejména red. a admin. Věrné strážce, pplk. Sedláčkovi a všem, kteří osobně neb písemně na mě vzpomněli. J. Kazda.

Blahopřání. Kruh přátel vol. Čechů v Žatci dovoluje si své člence Evě Fírbasové z Milíčevsi a jejímu vyvozenému MUDr. M. Leitnerovi přátí hojně slunce a jasu na společné životní pouti. J. Dušek, předseda.

VZPOMÍNÁME

Se stálou bolestí v srdcích vzpomínáme 2. září prvního výročí úmrtí našeho drahého bratra, švagra a strýčka pana

Jaroslava Prokúčka
ze Šumperka.

Dodnes čas nezhojil ránu osudem nám způsobenou a stále na něho myslíme tak živě, jako by nás včera opustil. Kdo jste znali jeho upřímné srdce, vzpomeňte s námi.

Rodina Kozáková.

ODEŠLI NÁM

Dne 22. VIII. zemřel v Čachovicích, okr. Kadaň, náš otec a dědeček

Václav Vaník,

narozený r. 1878 v Dorostajích na Volyni.

Pohřeb se konal 24. VIII. v Čachovicích. Vladimír Vaník.

Malý OZNAMOVATEL

Oznámení. Jiřina Tomášová z Dobříčan a Vladimír Kačer z Čachovic oznamují svůj sňatek, který se konal 31. srpna 1947 v pravoslavné církvi v Žatci.

Pekárna M. Sopina v Litoměřicích, Domin. 20, přijme do učení na pekářství a cukrářství 2 volyňské chlapce. Byt, strava a plat dle směrnice.

Zkušenu hospodyní do 50 let, nejraději volyňskou Češku, přijme Matoušek, obch., Vilémov u Golč. Jeníkova.

Bezdětní manželé, kteří žijí v pravoslavné farnosti v Chudobíně u Litovle, by velmi rádi přijali za vlastního sirotka z Volyně, zdravého hošíčka neb holčičku ve stáří od 1—5 let. Zprávy sdělte laskavě na adresu uvedené duchovní správy.

V Jindřišské čp. 33 se uvolnila kovárna, u níž je až dosud hospodářství ve výměře 8 ha. Zájemci necht se hlásí u styčného důstojníka OKMZ v Jindřichově Hradci.

Dary na Malínský fond. Krajané v Chomutově prostř. p. Valevského darovali 700 Kčs na Malínský fond. A. Masopust, Mlékojedy vybral na Mal. fond k uctění památky matky p. Jaroslava Vajse od účastníků pohřbu 1.300 Kčs. Upřímně děkujeme.

Hledáme

Svaz Čechů z Volyně hledá:

Emilii Křivkovou, nar. r. 1923 v Moldavě v SSSR, ing. Leonida Gance, nar. r. 1897 v Malíně na Volyni, Naděždu Pileckou z Lucka, Alexandra Macha z Volyně, Ludvíka Drahokoupila a Pavla Malečka, po kterém pátrá jeho sestra z Polska. Všichni jmenovaní ve vlastním zájmu necht udají svou adresu.

Josefa Šťastného z Omelanštiny a Václava Skalského z Dembrovky hledá Václav Nesvada, Fres Zoletos, Chaco, Argentina.

Václav Novák z Českého Kvasilova a Václav Matucha z Kiverec na Volyni ať se přihlásí na adresu: Anna Nováková, Honezovice 10, pp. Stod, okr. Stříbro.

Prvotřídní cukrářství

Vlad. Pastorek, Žatec

náměstí Dr. Ed. Beneše 160
(vedle knihkupectví M. Nodl)

Zmrzlina, dorty, čajové a čokoládové pečivo, bonbony

*Každý to už v Žatci ví,
že nejlépe nakoupí u*

Bohumila Švendy

Žatec, nám. Dr. E. Beneše

*koloniální obchod
nejlépe zásobený*

Oznámení. IGNÁC VĚTROVEC, mistr obuvnický, Žatec, Masarykova č. 354, oznamuje, že přesídlil dnem 1. IX. 1947 do Stalinovy tř. 297/25 v Žatci - naproti restauraci „U Zvonu“.

M. Mathes

dříve JAN SVOBODA, pod národní správou

speciální obchod vínem a likéry

ŽATEC, Nádražní schody

Výtečné snídaně, obědy
a večere u volyňského
krajana

Restaurace

„Automatčik“

Antonín Šeda

Kadaň

tř. dr. E. Beneše
proti pivovaru

Vřele doporučujeme - Zájezdni dvůr

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Dra E. Beneše 155, telefon 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon číslo 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegramů v Praze, čj. IA-Gré-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.